

CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 298

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

5 de febrer de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Cameros, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

L'atonia de l'opinió

Es ja una frase rebregada la d'En Silvela afirmant que Espanya és un país sense pols. Aquell polític, que es passà la vida fent eleccions, manejant i fent manejar el "manubrio" electoral del Ministeri de Governació, a les darreries del seu temps hagué de confessar que, en efecte, l'opinió del poble no es manifestava enlloc.

I des de llavors ençà, han millorat les coses? Hi ha algun avenç en matèria de manifestació d'opinió pública sobre tants i tants problemes com ací tenim plantejats?

Recordem també que En Maura, en els darrers anys de la seva vida sobretot, no volgué ésser cap d'un partit polític perquè el considerava poc fonamentat en l'opinió pública, amb escasses arrels en el poble. I es decantà cap a campanyes de ciutadania, de formació d'opinió en el grau en què fossin possibles a Espanya.

Passaren aquelles campanyes; i quan tornàvem de nou al jac d'on semblava que el poble s'havia redreçat un moment, vingué la situació actual a nomenar-ho tot des de dalt, a fer-ho tot de Reial Ordre prescindint de tota manifestació organitzada de la ciutadania, i aquella mica d'opinió que s'anava manifestant ça i lla romangué novament dormida, amb un son ben fort, tanmateix!

Tornem a ésser als temps d'En Silvela: el país no té pols, l'opinió no es manifesta, i ací tot dorm.

Podem seguir molt temps així? Cal pensar que els països moderns fonamenten els seus règims de govern en l'opinió pública, amb les institucions clàssiques del sufragi universal — amb més o menys limitacions — del Parlament i del Poder Executiu. Poden ésser distintes les relacions entre un i altre d'aquests òrgans; el que no falla en cap país civilitzat (sense que l'excepció veritablement anormal d'Itàlia pugui fer més que confirmar la regla general) és el principi que la representació del poble és la base de tot, i que la dita representació no pot atribuir-se-la més que el qui és elegit pel poble.

Cal pensar, per tant, en el moment en què la dita representació serà restablerta en el nostre

país. Les paraules del rei, quan encarregant als actuals governants la formació d'un Ministeri civil, després del Directori militar, els digué que calia anar com més de pressa millor a la normalitat constitucional, esperem que no fallaran. I suara es parlava ja de constituir una Assemblea que vindrà potser a ésser un pont de passada cap a la normalitat.

Més de pressa o més a poc a poc, cal tenir present que anem al restabliment de la vida normal. Anem que els periòdics puguin parlar lliurement, que el poble es nomeni els seus representants, que els drets constitucionals siguin restablerts, en una paraula, ens trobem de cara a la normalitat.

I cal que recordem que aquest moment arribat, els catòlics, com els altres, haurem de lluitar, haurem de discutir, haurem d'utilitzar les armes legals que els altres usin. I potser per a preparar això ens cal pensar que l'opinió pública es vagi formant al voltant de tots els problemes vius d'ací i de molts altres problemes que són vius encara que no ho sembli.

I havem de confessar que els catòlics, com a agrupament social, no estem pas, per ara, a l'altura de la nostra missió. Quins són els problemes que oferim a l'opinió com a problemes vius? Quins centres d'estudi tenim d'aquests problemes? Quins homes parlen — en la forma en què es pot arribar a parlar — d'aquells problemes a l'opinió?

Havem de reconèixer que solament un agrupament social de catòlics, els de la Democràcia cristiana, es preocupen avui de les qüestions vives mitjançant l'estudi i l'expandiment popular d'aquestes. Nosaltres no pertanyem a l'esmentat agrupament; però confessem sincerament la nostra admiració per aquesta tasca de desvetllament d'opinió iniciada per aquells i prosseguida amb entusiasme i competència exemplars. Aquest conjunt de conferències d'ara a Madrid, la Setmana Social d'Oviedo de l'any passat, etc., demostren un neguit i una febre de treball i d'acció veritablement sorprenents. I fins que tots els agrupaments catòlics en els seus distints matisos facin aquesta tasca,

no pensem en desvetllaments d'opinió. Espanya dorm; i per a despertar-la cal estrevades seguides i fortes; si no, el somni — salvant determinades cledes regionals — es podria confondre amb la mort.

Al marge de la sociologia

Els extrems es toquen

Recent és la definitiva ruptura entre el cristianisme arbitrari i diletant de Charles Maurras i la Santa Seu.

El Vaticà ha dit el seu darrer mot.

L'Oracle de Sant Pere ha posat una ratlla invisible amb els ulls de la carn que assenyalava fins on arriba la cleda que tanca el ramat fidel.

Més enllà d'aquesta ratlla d'una dretor inflexible no trobareu pas salvació ni ortodòxia.

La serena observació de les doctrines de l'Acció francesa ha fet reflexionar i ha palesat la feina de preservadora d'errors que la fe obra constantment damunt les intel·ligències humils.

Maurras és innegablement un cap despert, però segurament que per evitar els errors en què ha caigut millor li hauria estat si hagués tingut la fe senzilla del carboner o la ignorància i bona voluntat d'un pastor.

Sabem de cert la flaqueza de la nostra raó; estem convençuts de la migradesa de la nostra mirada i no obstant preferim guiar-nos amb la nostra llum incerta pel camí vorejat d'abismes que no pas deixar-nos conduir per la mà vigorosa i ferma de la fe.

No és aquesta, però, la consideració que ens sugereixen els errors recentment damnats.

Obra de les més notables fallides i de les més perniciosos en la pràctica es la que fa referència a doctrina política i social.

En l'estatisme tan exagerat que presenta de sobte al davant nostre l'ombra ideològica d'aquell Estat monàrquic romà amb dret d'ús i d'abús damunt dels súbdits.

L'Estat en la teoria de Maurras absorbeix tota l'activitat i llibertat nacionals.

L'Estat és Déu.

I l'Estat és representat per un poder únic.

El monarca pot dir: "L'Estat és Déu i l'Estat sóc jo". De genolls la humanitat davant l'ídol!

Aquesta sentència satànica és prou per a fer recular la civilització humana i per a engendrar aquell egoisme cruel que aprovà l'esclavitud del poble.

Maurras segueix aquell conegut pessimista de doctrines esbojarrades segons el qual la lluita despietada ha d'ésser la vida natural de la humanitat i d'aquesta lluita han de sobreixir els superhomes que deuen disputar la plenitud de la vida damunt la sang dels seus germans.

I el que és pitjor, preten Maurras junyir al carro de les seves teories els teòlegs catòlics i la doctrina de l'Església citant en les seves obres textos dels tractats més notables de teologia, tals com Tanqueray, citat en l'obra *La politique religieuse*, per demostrar que l'Església és monàrquica.

La reflexió, doncs, ens porta dues consideracions: Primera. — L'Estat ofegant l'individu.

Segona. — Buscar la companyia de l'Església catòlica.

I aquesta és la resultant de la doctrina burgesa essencialment menyspreadora de la democràcia.

I mireu el que fa el cas.

Hom ha trobat un perfecte acord entre aquesta darrera paraula de l'egoisme burgès, i l'última conseqüència de les doctrines de Carles Marx i de Proudhon. En efecte: l'Estat de Marx no es diferencia en res pràcticament de l'Estat-déu de la doctrina aristocràtica de Maurras.

Sols la forma, sols el nom els distancien.

Ni l'igualatisme de Proudhon ens portaria com a conseqüència a altra solució d'estabilitat que a una estrangulació espiritual de l'individu i a la creació panteista d'un Estat-ídol més carnívor que Moloc.

Per això he escrit com a títol la dita popular que els extrems es toquen.

Ço que vol dir que l'egoisme burgès porta a la despietada opressió de l'humil igual que l'egoisme proletari.

Les grans solucions que troben l'odi, l'egoisme i la llei del més fort condueixen a l'aixafada brutal dels humils.

Pobra civilització humana nascuda a l'escalf de l'amor de Crist, a les grapes d'aquestes doctrines de violència!

No és pas impossible retornar a la salvatge si la Llei divina de l'amor de Crist no torna a rentar amb sang de martres, com ara comença a Mèxic, els pecats de les baixes passions humanes!

Ni l'Església ni l'Evangeli han d'ésser o són democràtics fins a la igualtat i fins a l'anarquia, com pretenen els socialistes; ni és aristocràtica fins a la tirania, com pretén Maurras.

L'Església, regida en aquell savi consell de Sant Agustí, és una i sotmesa en les coses necessàries o divines, és democràtica i liberal en les coses lliures i humanes, i és en totes paternal i amorosa.

Si alguna aristocràcia deixa surar, és la de la virtut i la de la ciència.

I quin és l'home que amb bona voluntat, per humil què sigui el seu naixement, no pot abastar l'una o l'altra aristocràcia?

I qui pot governar millor i amb més seny i amb més caritat que aquell que és humil i temerós de Déu com a virtuós, i és prudent com a savi?

Mantes vegades hem sentit lloar el bon seny i l'ordre del Vaticà en el govern de l'Església; es pensen que tot és fruit de les lleis i prudència humanes.

No hi ha pas altra entitat que s'hagi mantingut ferma a través de vint segles. Ni la prudència humana hauria salvat la barca de l'Església a despit de les tempestes constants que les passions humanes han sembrat sota la seva quilla.

Els extrems es toquen. En el mig està la saviesa.

Si el punt mig és l'Església en va roda el compàs de les opinions en busca de la veritat i de la justícia.

En la circumferència que constantment teixeix el pensament humà tots els punts són equidistants de la veritat i la justícia central.

LLUÍS PUIG i MATAS

HONGRIA

Impressió de Budapest

Si un hom agafa el tren que duu el vagó directe Varsòvia-Budapest-Belgrad, a la primera d'aqueixes capitals, el fan ballar com una baldufa. Amb aquest vagó sembla que les màquines hi juguin. El tren us deixa en una estació i en ve un altre que se us emporta. De vegades el comboi que ha d'estirar el vostre vagó no ha arribat encara; llavors el tren que us deixa, us situa, abans, en una via morta per tal que no destorbeu ningú. I així, fent-vos dansar d'ací d'allà — aquí us vull, aquí us deixo — un tren més pietós que no pas els altres arriba a darrera hora, es compadeix de vosaltres, us agafa i ja no us deixa fins a Budapest.

L'encís d'aqueixa capital és gran. L'hi presta, principalment, la natura, però l'art hi collabora, fent-hi un bon paper. El Danubi dona a la ciutat un efecte meravellós. Si hom compara aquest riuàs amb el Sena, amb el Tàmesis o amb el Vístula, ha d'acabar per dir que el Danubi és molt millor. A més de la seva amplària que corprèn, la color de les seves aigües és més neta i — amb una mica de bona voluntat que ni poseu — d'un tirat més blau. La remor que fa sembla la de les ones marines. I les nombroses illes que hi ha al mig del riu, en el seu curs llarguissim, li donen encara més gràcia.

Uns ponts, orgull de l'enginyeria, posen en comunicació l'antigua Buda amb la populosa Pest. La majoria són ponts penjats. N'hi ha un, el Széchenyi, que té un arc de 202 metres de llum.

Al mig del riu, en plena ciutat, hi ha l'illa Marguerida on es va des d'un pont amb un altre que li és perpendicular i que té mig quilòmetre de llargada. Allí hi ha establiments de banys, d'aigües termals, espectacles, etc., i les restes d'esglésies i monuments antiquíssims.

Els edificis de la ciutat són bells i alguns participen ja de la gràcia de Migdia i de Ponent. El Parlament és un palau immens, decorat amb una riquesa que hom no pot pas veure en els edificis senyoriais de casa nostra.

El mateix Palau reial és també vastíssim i ornat sense escatimar-hi els milions. El Parc on s'escau és d'un gust finíssim i permet de donar un cop d'ull sobre la ciutat. La Catedral és també un edifici molt ric. Els pilars d'aqueixa Basílica de Sant Esteve són tots de marbre. És un temple d'estil renaixement i la seva cúpula s'enlaira cap al cel fins a 96 metres.

Els carrers són amples i el tràfec hi és abundós. Fa bo de passejar-hi amb l'esguard obert i l'atenció en el seu ple, car la mateixa fesomia de la gent d'ací és agradosa i llur posat ha perdut ja aquell encarcament propi dels pobles nòrdics i sobretot dels que per simpatia o per convivència amb el país germànic — en altre temps — tenen (per bé que els sàpiga greu), cert aire teutònic, concentrat sobretot en un nacionalisme militarista *enragé* que si a cap poble no escau, menys s'adiu encara amb els que fins ara n'havien protestat i l'havien, patriòticament, combatut.

Pels carrers de Budapest tornen a predominar els civils. La ciutadania hi és bellament triomfant.

* * *

Així com els comerciants que van per feina, quan

són a l'estranger s'entenen amb els cònsols, els lletraferits estimem més de visitar els oasis on podem trobar qui entén la nostra llengua i la nostra literatura. Per això, i sabent com sabíem que hi havia aquí un home que s'interessava per les coses de casa nostra, l'hem anat a veure.

I ell, el P. Körösi Sch. P. ens ha rebut afablement. Com un estudiant que abans d'anar a classe repassa en veu alta la lliçó — que ha de dir davant del mestre, — em comença a confegir noms i a parlar-me de gestes històriques del nostre poble.

Amb molta dificultat, és clar, pronuncia els noms de Milà i Fontanals, Aguiló, Aribau i Víctor Balaguer. I després, pensant-se cloure la llista amb els més contemporanis diu els noms de Verdaguer i Guimerà (pronunciats *Ferdagüer* i *Güimerà*). Nosaltres li recomanem que retengui a la memòria un nombre de noms molt més extens i que deixi de creure que Verdaguer i Guimerà són vius encara.

Això ens ha fet veure com està descuidada la propaganda de la nostra gent a l'estranger. Si tothom ha sentit parlar de Barcelona com d'un port mediterrani, per què no s'ha de saber a fora de casa, que un estol de gent ha dit una pila de coses interessants i sublims en la llengua vernàcula del nostre poble?

I ja ho veieu; la poca gent que en sap alguna cosa, només ha sentit tocar campanes. La culpa no és d'ells. Si els calia conèixer el grau de facilitat per introduir un producte industrial a casa nostra o d'endur-se'n algun cap a llur país, tota una organització els obria les portes i Cambres de Comerç i d'Indústria els trametrien dades i estadístiques i lletres i llistes de cases. Però si els cal saber com estem de belles lletres o d'arts a casa nostra, han d'esperar que un català se'ls posi a tret per interrogar-lo. I poques vegades un català, a fora, deixa el seu esport mercantil i el substitueix per l'afany d'una cultura que no es concreti en la manera de portar els llibres o de fer sortir de pressa els productes emmagatzemats. I no obstant, la lectura d'una poesia d'En Carner, per exemple — convenientment traduïda i comentada — pot induir un estranger a venir a Mallorca, a comprar-s'hi un parell de sabates i a deixar-hi una pila de dòlars, encara que molts marxants no ho creguin.

R. NEGRE BALET

Interessants conferències

El senyor Ossorio i Gallardo donarà el dia 7 del corrent a la Sala Mozart, a les 7 de la tarda, la tercera conferència de les que cada any organitza aquella entitat i que no va poder tenir lloc en desembre per impossibilitat de venir dit senyor. El tema serà *Defensa dels interessos femenins davant del Codi*. Donada la gran competència del conferenciant i la justa fama de gran orador que gaudeix hi ha gran expectació per sentir-lo.

S'expedeixen targes d'invitació a les llibreries "Hormiga de Oro", "Subirana" i "Casulleras", i també a la Sala Mozart.

Aquest il·lustre conferenciant donarà també una conferència a l'estatge de l'Associació d'Estudiants Catòlics de Filosofia i Dret (Camerós, 3, pral., Acció Popular) el dia 11 a les 7 de la tarda.

Aquesta conferència ha despertat un gran interès entre els estudiants de la dita Associació.

Represa del debat Feliu Elías

Oportunitat de la controvèrsia

Nam oportet et haereses esse, ut et qui probati sunt, manifesti fiant in vobis.

St. Pau (1.ª als Corintis, XI, 19)

El senyor Carles Soldevila ha escrit a la *Revista de Catalunya* un article que extracta un confrare que per fraternitat no anomeno. Segons la recensió, "l'autor acaba dient com li sembla desavinent que alguns laics s'ocupin de matèries religioses en un sentit favorable a l'Església. Sembla que s'apropiïn les funcions de la clerecia. I tem que aquesta defensa de la religió "no sigui més perillosa per a la mateixa religió que totes les alades irreverències d'un Anatole France o les taurines escomeses d'un Emile Zola." Passi que a França hi hagi un moviment catòlic. "Hom comprèn que la natural fluctuació de les idees hagi fet néixer a França la cridanera generació dels Daudet, Maritain, Max Jacob, Claudel, Cocteau, Psichari, etc. etc., com una rèplica a les generacions de Renan, Taine, Flaubert i Anatole France. Però aquí a Catalunya, quina gran heretgia ha calgut combatre perquè es produeixi, com de fet s'ha produït, un nucli d'escriptors vidriosament catòlics? Però a Catalunya i fora de Catalunya, caldria veure si temps a venir no es descobrirà que ha estat un error de permetre que es convertís una cosa robusta i escolàstica en un esplai de petits psicòpates".

Cal sincerament agrair, sens dubte, el zel que l'autor d'*El Senyoret Lluís* mostra a ocupar-se de quina és la defensa més avinent i menys perillosa per la religió, i escatir quines són les funcions més apropiades als laics i quines a la clerecia, així com el seu consell sobre els esplais que no s'han de permetre els psicòpates petits. La cordialitat d'aquestes advertències invita al diàleg, i amb permís de qui va escriure aquella "alada irreverència" de la *Primera Comunió* (documents per a la biografia de Quimet) (la flor més flairosa que el Senyoret Lluís duu al trau), gosaré contestar la pregunta, i ens posarem d'acord de seguida. És veritat que a Catalunya no cal combatre cap gran heretgia, i certament som els primers a comprendre el resorgiment clamorós d'un Claudel i Psichari i Léon Bloy allà on hi passaren els Renan, Zola i Anatole France, així com l'epopeia d'un G. K. Chesterton i un Hilari Belloc de cara els rengles protestants d'Anglaterra. Homes com Claudel, Bloy o Chesterton, no tenen raó d'ésser en la beneïta terra on no hi ha heretgies grans.

Les heretgies a Catalunya no són grans, ni la veu dels heresiàrques sotraqueja, com la dels francesos, tots els aires del món. Els nostres Gabriel Alomar, Rovira i Virgili, Josep Pijoan, Feliu Elías, Cristòfor de Domènech i... Carles Soldevila, poden capgirar tan sols, comparats amb aquells, un nombre restringit de testes. Però encara que la influència no s'allunyi del Passeig de Gràcia ni de l'acera oriental de la Plaça de Catalunya, no és cap raó la petitesa del camp, o la modèstia dels autors, perquè no hi hagi qui en família intenti replicar-los.

No importa que sigui efímera l'obra d'H. G. Wells

i que la seva vulgaritat faci preveure l'acabament pròxim de la seva fama, ve a dir Hilari Belloc en obrir el *Companion Book to Mr. H. G. Wells Outline of History* (Guia del lector [refutació] de la Història del Món, de Wells). "Es possible que d'ací i d'allà algun catòlic sigui pertorbat en la seva fe per una lectura popular d'aquesta mena." "I és per a la seguretat d'aquest petit nombre de casos, que jo desitjo examinar el llibre i distingir els seus mèrits de les seves absurditats. Un sol catòlic pertorbat en la seva fe, és més important que deu mil o cent mil o un milió de lectors d'Anglaterra i Amèrica ensopits en la matèria que hauran llegit tota la vida" (*The Universe*, 1 de gener de 1926).

Si la salvaguarda d'un sol catòlic entre dos cents milions de llengua anglesa mou el gran apologeta, mestre i germà de Chesterton, a tan vasta obra de combat, la salvaguarda d'un sol català entre dos milions de germans nostres, proporció molt més gran, bé pot moure, àdhuc davant heretgies efímeres, inconsistentes, vulgars o antiquades, els apologetes, grans o petits, petits naturalment, que tinguin per limitada ruta també la Plaça de Catalunya o el Passeig de Gràcia. Un sol català sostret a l'ombra del jardí enverinat on florí l'elogi de la blasfèmia, un sol foraster que no vulgui visitar la nostra Seu guiat per un cicerone panteista, un sol dependent federat que refusi el *Carnet d'un heterodox*, un sol jove que abandoni la companyia escèptica i corrupta del senyoret Lluís, i l'obra dels "psicòpates" i dels "vidriosos", veurà coronada amb prou eficàcia la rectitud de la seva iniciativa.

Jo no crec, però, que hi hagi heretgies petites. Així com tampoc és cosa petita una blasfèmia, baldament la pronuncii amb displicència un carreter distret. Digui's Anatole France, digui's Feliu Elías, el qui negui, la negació, negació és, i clama per una reparació immediata. Si al costat vostre espetega un renec, qui de vosaltres, lectors cristians, no dirà, automàticament, l'*Ave Maria Puríssima* reparador? Ningú no mirarà si el qui renega és un blasfem de categoria, si és un pobre analfabet o un heresiàrca de nom mundial. Doncs bé, tenint la ploma als dits i sabent escriure, voleu que espetegi una negació a la vora de l'escrivent i que aquest no escrigui la protesta?

De debò que no val a especular parlant d'heretgies petites a la nostra terra, que és una terra petita, i víctima, certament, de formidables errors religiosos i socials, l'enorme volum dels quals escapa a la vista de molts. Que faci cadascú meditació interior de la història d'aquests vuit o deu anys. Dos monstres afrosos han esgarrapat el nostre cos social, i les conseqüències són prou tristament clares i patents i sense remei per ara. Un d'ells és l'heretgia socialista en una de les seves branques més agudes i més mal estudiades, bo i essent mortífera i fatal, com és el Sindicalisme. L'altre és la que el Dr. Torras i Bages en deia "l'heretgia administrativa", l'adoració de l'Estat, i el triomf de la moral d'Estat. Tota la des-

trucció que al voltant nostre contemplem, fruita és d'heretgia. Els tres o quatre anys primers, de la doctrina marxista; els anys últims, de la doctrina que podríem anomenar d'Hobbes, si no poguéssim atribuir-la més immediatament a la botiga de Maurras.

Si hagués començat fa deu anys una defensa enèrgica i organitzada de la fe i la moral cristiana, enfront dels Anselm Lorenzo i dels Pestaña, s'hauria comunicat força als obrers catòlics per a resistir àdhuc a costa del sacrifici propi abans de donar el nom i l'ànima als sindicats anarquistes. I totes les greus i sagnants i destructives conseqüències de l'hegemonia anarquista de 1919, les estem patint i n'estem plorant amarguíssimes llàgrimes. Mai com ara hem comprès la lliçó divina de l'Evangeli: "la veritat us farà lliures". El sacrifici per la veritat ens hauria alliberat dels enemics de 1919 i de llur reraguarda.

Pel que pertoca a nosaltres, és un afer de sensi-

bilitat i de consciència. No ens aturarà la molèstia que experimentin els negadors, sobtats, perquè és més greu i aflictiu l'immens dolor de la veritat negada. Els comentaris del senyor Soldevila, i companys i admiradors, no han d'aturar-nos, ni els epítets. Ni el que es declari impolítica o intempestiva l'actitud, perquè això mateix diuen de Pius XI quan condemna, amb insigne justícia, les doctrines de l'Acció Francesa.

Per això, si un senyor Feliu Elias, heterodox i panteïsta declarat, gosa deixar escrit en un llibre d'estudi, que l'aparició de la Mare de Déu de La Salette l'any 1846 va ésser una "trampa pietosa", la pietat per la Mare de Déu adolorida i blasfemada ens imposa el deure sagrat de vindicar-la. I això amb l'ajut d'Ella empendrem els pròxims números.

R. RUCABADO

Espurnes

A la Cambra dels Comuns, a Anglaterra, per vocació nominal fou aprovat un *bill* que permet als capellans catòlics usar la sotana pels carrers, després d'alguns centenars d'anys que no podien usar-la.

Els nostres germans anglesos estan donant mostres i proves d'avançar amb pas segur i ferm en el camí de les reivindicacions i de la llibertat.

Pius XI acaba d'autoritzar a la Universitat del Sagrat Cor, de Milà, perquè fundi l'"Institut Apostòlic del Sagrat Cor", a l'objecte d'organitzar cursos per a la formació completa cultural de les ordes religioses de dones dedicades a l'ensenyança. S'ha anunciat ja un curs d'estiu i un altre de tardor.

El Sant Pare ha aplicat a aquest fi el seu propi patrimoni.

Res, que els clericals no pensen en altra cosa que la cultura. Això no vol dir que hi hagi qui encara cregui de debò la cançó dels radicals, dient-nos que els *carques* són obscurantistes i enemics de la ciència. Pitjor pels que s'ho creuen.

De tots és sabut que el govern de Txecoslovàquia és radical i *hussita*, però el que ignoren molts és que durant el seu règim han estat agafats per robatori i malversió de cabals 613 empleats públics, en un espai de sis anys.

Quan dominaven els catòlics austriacs, el nombre era solament de 17, per tal concepte, en cinquanta anys.

Encara hi haurà qui ens voldrà fer veure que les qüestions religioses no influeixen en el *negoci* dels càrrecs públics. Ja ho crec que influeixen!

Francament, hi ha certes coincidències en la vida que fan meditar un xic. El president de Guatemala morí en forma repentina. El dit president s'havia distingit, al principi i començ de la seva actuació política, desterrant l'Arquebisbe de Guatemala, mos-

trant-se hostil a l'Església Catòlica en l'exercici del seu govern.

Coincidències, coincidències! Compte amb les coincidències!

Formós espectacle el que oferien els voltants de l'església de Sant Cristòfol de Javel, a París, el dia del seu Sant titular, amb els milers d'autos, bicicletes, side-cars i camions reunit, per a ésser beneïts.

I com es va clericalitzant la França! Acaben de nomenar Oficial de la Legió d'Honor a un altre clerical, el Dr. Lobigois, membre del Comitè General de l'Associació de la Joventut Catòlica. El Ministre de Foment tingué en compte l'actuació del cap del servei radiogràfic d'un dels més grans hospitals de París, dedicat a aquest treball per espai de 30 anys, havent sofert terriblement com resultat del constant ús dels raigs X. El Dr. Lobligeois no volgué interrompre mai el seu treball i fa pocs dies es veié obligat a admetre que li amputessin el braç dret. Encara un altre clerical, l'Abbé Taulaigne, ha estat víctima per causa d'aquesta ciència, morint a conseqüència de mutilacions causades per investigacions científiques i el seu nom ha estat inscrit en la llista dels martres de la ciència.

Tanmateix ens vénen unes notícies força interessants de França, i no deixa d'ésser un xic estrany que els clericals segueixin sacrificant-se per la Humanitat.

Cal fixar-se en el contrast significatiu del gloriós espectacle que acaba de donar al món "el poble catòlic" dels Estats Units davant la vergonyosa estadística que ens arriba del "poble protestant" del mateix país.

L'any 1924 es concediren als Estats Units 1 milió 700.000 divorcis, sense comptar els de les possessions, i l'any 1925 abastaren un nombre superior de 180 mil més que l'any 1924. La tendència del present any farà augmentar els divorcis en 200.000 sobre els apuntats.

Ara preguntem nosaltres: Mereixen el nom de matrimonis, aquestes unions entre els protestants?

FILOMEI

Dins la soledat de la selva

La llum del matí anava lentament esquinçant les ombres de la nit. Damunt la selva planava un gran silenci. Els estels tremoladissos havien clos els ulls i el cel s'anava inundant de llum. Enllà d'enllà es veia una gran escampadissa d'arbres i matolls que prenien sota la llum triomfant una verdor tan dolça com si acabessin de florir.

Quan l'horitzó sagnava lleugerament i els núvols blancs com cada matí es posaven al damunt un mantell de porpra, ocells de tota mena estenien les ales sota la blavor del cel, fent una gran xiscledissa.

El ventijol feia tremolar les aigües clares del riu i les fulles dels arbres que tenien irisacions metàl·liques. Les nàiades dansaven damunt la correntia de l'aigua. La cabellera daurada els queia damunt la túnica blava com una cascada d'or. Dansaven graciosament donant-se les mans. Els faunes les esguardaven darrera les roques d'uns arbres molt alts, al cim dels quals xisclaven els ocells.

Les sílfides vagaven a mig aire del cel blau i portaven una túnica teixida amb esfilagarses de boira.

D'una vella soca d'un roure alterós varen eixir un estol de gnoms. Per a desensonyar-se dansaren un poc damunt l'herbei. L'herba que sollaven amb els peus diminuts era encara humida de rou. El vent esbullava llurs barbes blanques.

No gaire lluny d'on dansaven hi havia aturat un lleopard. En veure'l un gnom digué amoixant-se la barba:

—Ja s'acosten les feres assedegades. Enfilem-nos dalt de les branques.

El lleopard anà a cercar la frescor de l'aigua. Després acuairen al mateix lloc altres feres i ocellots de mal averany.

Després de sadollar-se d'aigua es varen ajeure damunt l'herbei. El lleopard digué a un tigre que tenia la pell molt llampant:

—M'ha dit un falcó que ha corregut molt de món i que havia estat al palau d'un rei famós, que més enllà d'aquestes selves hi ha una fera que en diuen un home, que és una cosa molt divertida. Què us sembla si anéssim a veure'l?

—Ja sabeu si aquesta fera — exclamà el tigre — és més forta que nosaltres?

—Segons m'ha dit el falcó és més poruc que una guineu. Té moltes pretensions, però al capdavall fa el mateix que nosaltres.

Una hiena que havia escoltat la conversa digué:

—A mi em plaurà molt conèixer l'home. Ha d'ésser una menja molt delicada.

Un voltor que acabava de trossejar un antílop, i encara portava al bec llarguerut esfilarses de carn, es va oferir a acompanyar-los.

—Dels núvols estant jo veuré les selves on viuen els homes.

Un gnom de les branques estant d'un roure els digué:

—Feu mal fet d'abandonar la selva. Deixeu-me que us aconselli, que per alguna cosa sóc més saberut que vosaltres —. El tigre va rugir lleuge-

rament i el gnom va dir amb molta suavitat: — Ja sé que vosaltres sou més forts que jo, però de vegades l'habilitat venç la força. Jo el conec el món dels homes, però prefereixo aquestes soledats. Vaig fugir dels llocs habitats pels homes, quan aquests varen abandonar el món de la falla i del somni. Dins d'aquestes soques dormen belles princeses, d'ulls blaus i cabells rossos, esperant que un poeta les deixondi. Quan vibri dolçament la lira d'un poeta ben pur, aquestes pobres donzelles que tenen una son molt feixuga damunt els ulls, eixiran a la llum i els seus llavis vermellegeran com un penjoll de cireres. On la trobareu l'alegria d'aquestes selves? A la nit, quan els estels tremolen de fred i el silenci plana damunt la selva, els meus germans i jo dansem sota la pedreria del cel i la llum pàl·lida de la lluna. Quan aquesta no brilla, les llurnes ens il·luminen el camí. Si no passéssiu la nit encofurnats dins les baumes, veurieu coses meravelloses. A les nits de lluna plena, emergeixen de les aigües blaves del gorg les dones d'aigua. La llum de la lluna fa esdevenir blanca la seva carn com la neu de les congestes. Es pentinen amb pinta feta d'escuma d'aigua. Abans de submedgir-se dins la pregonesa del gorg, canten cançons alades. De vegades la lluna s'atura per a escoltar-les. Veurieu també les nàiades jugant amb els faunes. Aquests fan sonar una flauta idíl·lica i elles dansen graciosament damunt les aigües. Al món dels homes no hi trobareu sinó realitats.

—Què saps tu — exclamà el voltor agitant fortament les ales —. Els vells xarucs no es podran mai avenir amb els joves forts i ardits. Jo sóc avesat a volar arran de núvol i he vist moltes més coses que tu.

El falcó, el voltor, la hiena, el tigre i el lleopard, desoïnt els consells del gnom, es posaren en camí. Travessaren la selva i caminaren terres enllà dies i dies.

Els gnoms davallaren de les branques dels roures centenaris, i es posaren a comentar l'actitud de les feres.

Feia ja molt de temps que a la selva no es tenien noves de les feres gosades que havien volgut conèixer l'home, quan heus ací que foren albirades al cim d'una muntanyola. Els gnoms varen enfilar-se dalt de les branques per a veure-les millor.

El tigre, la hiena i el lleopard arribaren amb la cua entre les cames. El voltor i el falcó ja no podien estendre les ales, car havien esdevingut lasses de tant de volar.

El tigre esguardant el gnom, que somreïa dalt d'una branca, exclamà:

—Ah! si us haquéssim escoltat. Hem tingut una gran desil·lusió. Per a conèixer la vida dels homes no ens calia moure'ns de la selva. Igualment que aquí, es mengen els uns als altres. La nostra germana la hiena s'ha avergonyit de les malifetes d'alguns homes. A nosaltres, per passar per bona gent, ens cal una mica de refinament. Si sabéssim clavar les urpes amb habilitat i esquinçar la carn de les nostres víctimes hipòcritament, els ho-

mes no tindrien de nosaltres tan mal concepte, car fariem el mateix que fan ells.

—Hem vist homes — exclamà el lleopard, — que tracten els seus germans molt més malament que nosaltres als pobres antílops. Es diuen civilitzats perquè saben donar als actes reprovables una aparença de legalitat. Nosaltres quan tenim fam trossem la carn d'una víctima, però no perdem el temps a demostrar si la nostra acció és bona o dolenta.

—Els homes — exclamà la hiena, — són iguals que nosaltres.

Els gnoms feien grans riallades.

Darrera uns arbres molt verds va brollar un llum molt pur. Damunt l'herbei caminava un home amb la faç molt resplendent. Portava una túnica cendrosa i a l'entorn de la cintura la blanca d'una corda. Les aloses el varen conèixer de seguida. Era el Pare Sant Francesc. Els ocells es varen posar al seu entorn, fent una gran xiscladissa.

Les feres, que jeien damunt l'herba flonja, es varen alçar ràpidament.

Sant Francesc, adreçant-se al tigre li digué:

—Germà tigre, per què menysprees els meus germans? Creus que tots els homes són com els que has vist? Ai, pobres, que no saben que l'home porta dins el pit una ànima immortal! Digueme, petit gnom, què saps tu on es troba la veritable poesia? Jo he estimat el sol i les estrelles, l'ai-

gua casta i pura i la llum enlluernadora que davalla del cel. Però si he estimat la bellesa del món exterior, és perquè totes les coses han sortit de les mans munífiques de Déu. Els meus amics els ocells saben com em plau la natura. En les muntanyes que jo estimo i he cantat amb paraules càlides, no hi ha nàïades, ni gnoms, ni faunes, però hi ha la benedicció de Déu.

Ara vull que coneguen l'home que segueix el camí dreturer. Els que s'assemblen a vosaltres són aquells que viuen dins les tenebres del pecat.

Es va esquinçar un núvol i les feres i els gnoms varen veure una corrua d'homes que portaven una túnica blanca que els brillava com un raig de sol. Passaven castes donzelles que semblaven fetes de llum.

—Aquests — digué Sant Francesc — són els que segueixen les petjades de Jesús.

Les feres varen rugir i s'amagaren esporuguides dins la fosquedat de les baumes. Els gnoms varen amagar-se dins les soques bonyegudes dels roures.

D'ençà d'aquell dia les feres varen reconèixer la superioritat de l'home.

El Pare Seràfic Sant Francesc s'allunyà, deixant enrera un rastre de claredat. Aquell dia els ocells varen cantar fins que el sol va estimbar-se darrera els pics més alts de les muntanyes llunyes...

J. CIVERA I SORMANI

Biblioteca "Horitzons"

Aquesta nova Biblioteca, ens ha donat ja una obra importantíssima que voldriem veure a les mans de la nostra joventut: "L'església i la castedat", textos del Dr. Torras i Bages, recollits i comentats sota la direcció de l'il·lustre jesuïta P. Josep M.ª Pijoan. D'aquesta obra en parlarem en la secció corresponent.

Avui únicament ens proposem recomanar als nostres lectors una obra tan interessant i felicitar als nostres bons amics que son al davant de la Biblioteca "Horitzons" per l'encert d'haver publicat una obra que hauria d'ésser el guiatge de la nostra joventut.

La dita Biblioteca es proposa publicar obres importantíssimes. El lector català pot tenir l'absoluta seguretat que totes les obres que es publicaran seran completament ortodoxes, i d'autor solvent. Per tant els seus directors faran un gran bé al nostre poble. Aquests en anunciar al públic la creació de l'esmentada Biblioteca, varen posar clarament de manifest llurs propòsits. Deixem que siguin ells els que ens diguin l'objecte de la Biblioteca:

Objecte de la Biblioteca

I d'altra banda, la nostra tasca és senzilla, humil. No volem pas donar coneixements científics, sociològics, històrics o artístics al nostre jovent: en tenen cura munió de publicacions, entre les quals hem

de remarcar: l'Enciclopèdia "Catalunya", Ciència, Criterion, Revista de Catalunya i el seu Anuari, Gasetta de les Arts, Revista de Poesia, els Analecta de la Biblioteca Balmes i de Montserrat, Estudis Franciscans, Catalunya Social. Tampoc no ens cal seguir punt per punt els batecs de l'actualitat religiosa o ensenyar orgànicament totes les branques essencials de la cultura catòlica, car en tenen muníc esment La Paraula Cristiana i la Col·lecció Sant Jordi. I encara menys intentem fundar un repertori litúrgic, ascètic o piados, perquè ho realitzen perfectament Vida Cristiana i les publicacions de "Foment de Pietat" i del Monestir de Montserrat. Rebin tots aquests respectats i benvolguts companys d'armes la nostra humil salutació i un modestíssim remerciament per la tasca que aconsegueixen.

El propòsit de nosaltres és infinitament més limitat, i respon, naturalment, a l'essència íntima de les Congregacions. La joventut, no solament la joventut estudiosa, sinó, sobretot, la joventut que podríem anomenar semi-estudiosa, és el públic que ens pertany, és el públic que Nostre Senyor ens ha encomanat. I bé, aquesta joventut vol coses variades i interessants, i si no li doneu això, no llegeix cosa bona. Llavors, hem pensat que el millor fóra d'organitzar una biblioteca "sui generis", una mica arbitrària—si us plau, — un xic massa moderna — potser —, i que, si no fos un títol poc escaient, hauríem batejat com a Biblioteca de punts de vista.

Els nous Comitès Paritaris

Entenem que el Decret de 26 de novembre de 1926 sobre organització corporativa és prematur. I per això no tindrà l'eficàcia i la fecunditat necessàries. És cosa conforme al nostre credo social catòlic aquesta de l'organització corporativa; però ho és així mateix que aquesta organització, per ésser fecunda i per a donar tos els resultats que hi ha dret a esperar-ne, ha de portar un esperit democràtic i popular. Mai les regulacions legislatives no han estat fecundes quan l'esperit popular no les ha reclamades o no n'ha sentit la necessitat. En aquests casos, la llei crea el motllo, però la substància que ha d'emplenar-lo no la crea la llei ni la dóna cap norma dictada pel Poder.

Per no estar format aquest esperit popular, repetim que l'obligació de crear els Comitès Paritaris no assolirà aquells resultats que són el seu objectiu. El Poder ens ha donat fet un motllo. Però la substància, la massa amb què emplenar-lo no està feta encara arreu; i sense aquesta és inútil que les noves formes existeixin; s'implantaràn perquè així ho mana la llei; però la vida en restarà absent. El motllo no crea la funció.

* * *

La institució ha tingut a Barcelona un èxit palès quan ha nascut de la font popular, estrictament popular, i ha estat reconeguda i sancionada pel Poder. La Comissió Mixta del Treball en el Comerç, de la nostra ciutat, ha esdevingut un organisme fecund i pletòric de positius resultats fins ara. (I diem fins ara perquè amb certes intervencions com les de la darre-ra elecció, no atribuïbles, ni molt menys, a la Comissió Mixta, es corre el perill de restar-li força moral i convertir-la en una institució eixorca i de cap influència moral ni social entre les classes en ella representades.)

I d'aquest resultat ha pres exemple el Poder per a fabricar el motllo administratiu-legal de 26 de novembre darrer. Cal reconèixer la bona intenció que guià el Ministre per aquest camí; però entenem que millor que aquesta regulació legal de caràcter hauria estat útil d'estimular la nova creació d'organismes semblants o idèntics, estimulants per això a les classes professionals interessades en cada un d'ells. Així, lentament, serenament, els Comitès s'haurien multiplicat, haurien estès el seu camp d'acció; i quan l'experiència hagués ofert amb caràcter general els fruits òpims de la Comissió Mixta del Treball en el Comerç, per exemple, hauria estat cosa pels mateixos organismes obrers demanada, la de la regulació d'aquests organismes paritaris.

Ara, no. Ara es formaran Comitès Paritaris en mantes indústries perquè la llei així ho exigeix, i tindrem una florida extensa de Comitès, de Comissions Mixtes. Però llevaran flor i donaran fruit aquests organismes nascuts sense l'escalf popular i amb cap altre motiu que l'imperatiu del Poder?

Endemés, perquè el caràcter paritari sigui un fet, cal que es compti amb les organitzacions patronals i les organitzacions obreres. Si el Comitè ha d'encarnar veritables interessos de classe i ha de procurar llur harmonització, cal que aquestes classes s'hi

trobin representades. I per a estar representades han de trobar-se prèviament organitzades. I si bé avui tenim organitzacions patronals (que en algun ram deixen molt a desitjar) no tenim organitzacions obreres, representatives de la classe obrera en cada ram, ja que per a la dita representació necessiten comptar amb la majoria o amb un gran nombre d'obrers de la indústria respectiva.

Per aquesta banda, doncs, els organismes paritaris que en la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, es troben ésser veritablement representatius de patrons i dependents o empleats, en els organismes paritaris de la indústria no ho seran o ho seran amb petita mida pel que pertoca a la part obrera.

Davant d'aquesta consideració, no hauria estat cosa recomanable, absolutament lògica, la de dictar un decret d'organització obrera abans de procedir a la constitució dels organismes paritaris?

Precisament el Ministre que ha confeccionat aquest Decret d'Organització ve a reconèixer, en l'exposició de motius del decret, ço que nosaltres afirmem en dir: "La obligatoriedad del Comité Paritario producirá, como consecuencia, que todas las ramas del trabajo nacional estén representadas en ellos con la profusa gama de matices con que se traducen en el vivir cotidiano". Naturalment que l'ideal és aquest. Però, naturalment també que aquest ideal no ha d'assolir-se més que mitjançant que els Comitès vinguin a agrupar totes les rames del treball nacional, i dintre d'elles els productors nacionals i obrers. El contrari valdria tant com anar afirmant i repetint que en els Comitès hi ha un mostruari de les distintes rames del treball nacional, però només que un mostruari, no la majoria ni la totalitat en cada rama.

Nosaltres, potser per raó de les doctrines que professem, hem cregut sempre que el que interessava en les institucions era l'esperit, no la carcassa que el conté. Sense aquell, el cos és cosa morta. I com podrà afirmar-se, en el moment present, que l'esperit de la classe obrera en cada ram de la indústria es troba en el respectiu Comitè si els qui els constitueixen no han estat enviats a ell per la majoria de la dita classe?

* * *

Hem d'acabar repetint que som entusiastes dels organismes paritaris; que som admiradors de manta tasca realitzada per la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona; però que per l'admiració mateixa que sentim per aquests organismes ens entra la por que llur esperit no sigui falsejat, no en resti absent. I llavors, en comptes de Comitès Paritaris, ens trobem amb nous organismes oficials, però sense vida pròpia ni substància patronal ni obrera. Restarà el motllo; no l'esperit.

I moltes vegades el caràcter prematur en certes actuacions socials, en lloc de venir a constituir un avantatge, pot comprometre la seriositat i lèxit de l'institució, seriositat i èxit que hauria assolit d'implantar-se en el seu temps degut.

JOSEP M. GICH

Un gran pecat social

La profanació dels dies festius.—Els mercats en diumenge

Es, sens dubte, un gran pecat social la profanació del dia festiu. El precepte prou que és terminant, tant per part de Déu, com per part dels legisladors que representen Déu en l'exercici de la seva autoritat. Mes, amb tot, com se profana el dia de festa! No es fa tant en les grans capitals, on l'organització obrera i el major zel de les autoritats públiques ho impedeix; però sí en poblacions d'importància secundària. En viles i pobles, és veritablement escandalosa la transgressió del precepte que prohibeix el treball en els dies que l'Església mana santificar. Segurament que en l'ordre industrial, no serà accentuat el treball; les fàbriques i els tallers no funcionaran; mes pel que fa referència a operacions comercials i agrícoles, prou és cert que, moltes voltes, el dia de festa no diu res en molts. Es treballa com si no tingués vigor la llei divina i social del descans dominical.

No volem aquí considerar el dit descans en sentit judaïc i com el concebien els fariseus, que observaven el dia de festa amb una exhibició violenta, que fins negaven tot treball urgent, que, per males interpretacions dels preceptes divinals, ni es podia assistir als malalts, ni fer obres de pietat i misericòrdia precises. Sobre això ja digué Jesucrist que el dissabte (en la llei de gràcia, podem dir el diumenge), és per l'home, i que val més la misericòrdia i el sacrifici, i que davant una necessitat racional, hi ha dispensa o excusa del compliment de la llei. Pel mateix, l'Església és benigna en la dispensació de la llei del descans en obres d'urgència, en operacions de l'agricultura que demanen un treball prompte per salvar els fruits de les pedregades, inundacions i altres plagues que els podrien malmetre.

Però d'això a la profanació sistemàtica del dia festiu, com ho fan la rutina, la deixadesa, el sectarisme, la ineredulitat, la indiferència religiosa, l'avarícia, l'egoisme i l'utilitarisme, hi ha un abisme. D'aquí que mai no es podrà justificar aquest tràfec, comerç, laboreig, transport, que almenys, per tot el matí, es fa en detriment de greus interessos, no distingint-se els dies festius dels altres de la setmana. No està això a la vista en molts indrets, no es veu com hi pequen un sens nombre en la profanació del dia de festa?

Per a intensificar-la més, es va estenent en aquestes poblacions i viles el fer els mercats en diumenge, resultant que aquest dia que, per molts conceptes, és el dia del Senyor i el dia del negoci de l'ànima, ve a ésser el dia de l'ànima del negoci. Mercadeig, compres i vendes, moviment de carruatges, magatzems oberts, treballs en oficis i professions, com si l'acabar la feina hagués d'ésser propi del dia festiu.

Moltes poblacions hi ha en la nostra terra que són centres comarcals, que per raó del mercat en diumenge, porten la mobilització de tots els pobles del contorn. Quinze, vint o més pobles, segons la població que faci el mercat, afluiran pels seus negocis al centre. Quin nivell de religiositat tindran aquests pobles absorbits per la necessitat de les seves operacions econòmiques, tractes, compres i vendes, negocis i convenis? El fet del mercat en diumenge legítima per

molts tot treball mecànic; això suposa també només una preocupació per les coses materials, com si no hi hagués esperit immortal en el ser humà.

Es que se'n ressentiria la vida econòmica dels pobles, si les autoritats disposessin que els mercats es celebrassin en un dia de treball, i que es prohibís el tenir oberts els magatzems, botigues i establiments que en les capitals es tenen tancats els dies de festa?

Recorda't de santificar les festes, digué Déu, en dret de demanar submissió, amor i reconeixement; ho repeteix l'Església per mitjà dels seus ministres sagrats; també ho imposa la legislació social. L'amonestació es perd en el desert. No mouen ni raons de Religió, ni de moral, ni de conveniència espiritual; són més eficaces les d'interès material, d'egoisme i d'avarícia.

Potser que els pobles esperen el terror del Sinaí i que els trons i llamps imposin l'observància del dia festiu. Potser els homes ingrats i desagrats esperen conèixer la malícia i gravetat de la profanació del dia de festa, d'aquest pecat social, per públiques calamitats per fam, guerres, terratrèmols, crisis, pèrdues de collites, per pedregades, inundacions i altres tantes plagues dels elements atmosfèrics, per tal d'aprendre un poquet de Catecisme i saber que el treball en dia de festa, en el sentit explicat, és una violació del precepte divinal.

El dia de festa és per a descansar dels treballs feixucs, dels negocis materials, per a poder esmerçar les energies de l'esperit en coses superiors a uns béns materials que es puguin adquirir, faltant a una llei sagrada. Per més que el materialisme de la vida menysprea les coses d'ordre religiós, sempre serà bo dir als qui encara creuen en les coses de l'eternitat, aquelles paraules de vida eterna que sortiren dels llavis de Jesucrist: Què aprofitarà a l'home guanyar tot el del món, si perd la seva ànima? Què hi ha en el món que valgui més que l'esperit de l'home?

LAURENTIUS

Del mon catòlic

Cal recalcar el fet que el Govern d'Itàlia ha ordenat la col·locació del Crucifix en lloc prominent en els palaus i llocs públics.

El Dr. Vallet, cirurgià retirat de l'Armada francesa i anteriorment al servei de les tropes colonials, ha estat assenyalat pel Bisbe Schoepfer com a president interí de l'Oficina Mèdica de Constatació, a Lourdes; el Dr. Vallet succeeix al Dr. Pitpière, el qual havia succeït al Dr. Marxand, que fou cap de l'Oficina per molts anys.

Nosaltres preferirem sempre les opinions de tan il·lustres professionals, constatant els fets miraculosos de Lourdes, als exabruptes dels que no coneixen altra ciència i saber que el de malparlar de tot, principalment del que no coneixen ni entenen.

El pudor i la modèstia de la dona

No resideix la virtut d'una dona en la quantitat de roba que esmerça per a fer-se una faldilla.

COMTESSA DE LA MERCED
(Suplement femení de *Las Noticias*).

No volem pas que aquest títol genèric sigui pres com a menyspreu ni molt menys com a insult a la moralitat, decència i altes valors socials d'una bona part de les dones.

Res més lluny de nosaltres que ferir l'honor de la dona, la qual voldríem que fos tan santa i tan recta, tan honesta, que mai l'alè de la baixesa humana no pogués entelar el pulquèrrim espill eixit de les mans de Déu, com la més perfecta criatura damunt la terra.

Ens plauria cantar un himne a la beutat de la dona que ens infantà i li donàrem el mirífic nom de mare. Però voldríem que fos tan gran el respecte i admiració per a la dona entre els humans, que tots poséssim cura, i cura especial, a no ferir i ofendre ni de prop ni de lluny aquells sentiments de dignitat, de finesa i de bondat que Déu Nostre Senyor acoblà dins el cor de la dona, perquè fos la companya inseparable de l'home en la terra, escampant arreu la virtut, essent el bàlsam en les dissorts de la humanitat. Aquest fóra el nostre voler; mes entre el voler i la realitat hi ha avui una grossa diferència. Les realitats són altres que no pas aquests nostres desigs i així hem de pendre les coses tal com són i fer de manera que les aigües tornin al seu lloc si s'han desviat. Desviació i greu és la del món, desviació força greu és la de moltíssimes dones; desviació del fi que han de complir en la terra si és que tots els humans no havem perdut el seny i el sentit comú. Sembla que vivim dintre una casa d'orats.

Que el mal és greu, és axiomàtic, no necessita demostració.

Això ens ho ha suggerit els comentaris que arreu es fan i s'han fet i no sempre amb mires enlairades, d'una proposició que l'alcalde d'una població del centre d'Espanya, l'alcalde d'Almendralejo, el qual sortint en defensa del pudor i la modèstia de les dones d'aquella població, volia imposar una penya a les que es tallessin les trenes i duguessin les faldilles curtes.

Que els homes s'ho prenguessin a broma, era cosa que donat l'estat social en què ens trobem, no ens estranyà gens ni mica. El que si ens ferí, ens dolgué l'ànima i ens punyí el cor, fou que una dona, una aristocràtica, si no amaga el nom sota el pseudònim de comtessa de la Merced fos qui també prengué el pèl a l'alcalde d'Almendralejo pel desig honrat de contribuir a moralitzar els costums públics.

Que la dona moderna cuïta corrents s'ha de tornar per fora nena és el que sosté aquesta comtessa de la Merced, afegint-hi; sense que aqueixa exteriorització de nineria no guardi empremta d'homes de màxima fortitud.

Pregunta la comtessa de la Merced: *on està el perill de la faldilla curta i de portar el cabell tallat? És que l'ús d'una i altra moda pot en alguna manera*

desvirtuar els sans principis de la moralitat a Espanya?

No hem de passar més endavant per a respondre a la senyora comtessa de la Merced.

Que la dona es deixi la trena o se la faci tallar i en això vulgui equiparar-se a l'home, creient-se que s'és més valenta per a lluitar amb l'home, portant els cabells curts que no duent-los llargs, no hi ha cap atac a la moral ni als bons costums. Tenint, i diem tenint, no prenent-se, el permís del marit si és casada, puix deu la dona casada recordar-se tothora d'aquella Epístola de Sant Pau, que el seu cos està sota la potestat del marit, i si és soltera deu demanar la llicència dels pares per a tallar-se el cabell, si en això no hi ha altre motiu que no sigui il·lícit i conforme a la moral cristiana, no hi tenim res a dir.

Ara anem a la moda de la faldilla curta.

Nosaltres no anem pas a passar-nos de moralistes, ací a Barcelona fa poc ha sortit un altre alcalde que en altre sentit que l'alcalde d'Almendralejo dóna lliçons de moral.

Nosaltres, però, som fills submisos de nostra santa mare l'Església catòlica, apostòlica i romana, i suposem que la senyora comtessa de la Merced deu ésser així mateix catòlica, quan també pretén definir la moralitat de la dona que porta les faldilles curtes. *No resideix la virtut d'una dona en la quantitat de roba que esmerça per a fer-se una faldilla!* (Paraules textuales de la comtessa de la Merced).

Nosaltres hem de recordar a aquesta moralista de nou encuny, les lliçons i les admonicions de l'Església, la qual per veu del S. S. el Papa Pius XI ha parlat, no una ni dues vegades, contra la moda de les faldilles curtes i contra la manca de pudor de la dona que prefereix seguir esclava de la moda indecorosa, indecent, abans que acatar els imperatius de la consciència, de la moral i dels bons costums cristians.

Pel que es refereix a si després de la veu del sant Pare Pius XI, condemnant l'actual moda indecorosa, res més hauríem d'afegir, mes ens ve a tomb inserir uns pocs casos dels in comptables que per desgràcia havem tingut ocasió de presenciar i que refermen la tesi de l'Església en condemnar la moda inpúdica de la faldilla curta.

Ara veurà la comtessa de la Merced si es pot jutjar la virtut de la dona per la quantitat de roba que esmerça en el vestir.

No és sols a ciutat, a les nostres places, carrers, passeigs, festes, reunions, visites, etc., on s'exhibeix la dona, mancada de la dignitat que hauria d'aureolar la delicadesa del seu cos i el flaïre de la modèstia; és arreu, és a les viles, pobles i fins allí on més lluny de l'ambient de les ciutats populosas, ha arribat l'estrall.

Aneu arreu i heu d'acotar la testa i girar l'esguard per a no veure fins on arriba la manca de pudor femení.

Nosaltres que recorrem el món ens donem compte de tanta baixesa i del baf de carn que arreu traspua. No són les classes altes, són totes les classes socials, encara que les de dalt han introduït en el cor del

poble les modes impúdiques, i els de baix i els del mig les han estraletes i copiades.

Havem pogut observar l'escàndol que la moda femenina donava en la pensa i en el cor de tendres infants.

Havem vist moltíssimes coses que ens resistim a reproduir pel respecte que ens mereixen els nostres lectors.

Es oportú ara reproduir un fragment d'un llibre de l'Il·lm. Dr. Gomà, Bisbe electe de Tarazona, que es publicà amb el nom *La Família*, que és la resposta més contundent i oportuna a la comtessa de la Mercè. Diu així, dirigint-se a les mares: *Mideu amb la memòria la roba que les vostres mares i àvies gastaven per a llurs vestits i mideu amb vostres ulls la que necessiten les vostres filles i qui sap, vosaltres mateixes: la diferència de la mesura us donarà la diferència del nivell moral que us separa d'aquelles. Veieu el que es gastava aleshores i el que es gasta*

avui i compareu el benestar d'avui i el de llavors, més ben dit, el luxe desequilibra la balança econòmica i la moral, no vulguen ésser, mares, les culpables dels estralls que això porta a la família.

I ara tornem a preguntar: Resideix o no la virtut d'una dona en la quantitat de roba que esmerça per a fer-se una faldilla?

J. GUILERA VILLARREAL

NOTA.—Referent l'alcalde d'Almendralejo alludit en el nostre article, acabem de llegir en la secció telegràfica dels diaris, que a Granada s'ha obert una subscripció popular per a regalar-li una vara com a testimoni de conformitat, encoratjament i adhesió a la campanya contra la faldilla curta.

Diu el telegrama que 130 personalitats de Granada escolliran una comissió que anirà a Almendralejo a portar l'ofrena al dit alcalde.

Notes i comentaris

El passat setembre es celebrà a Buffalo, Estats Units, una Convenció Nacional d'Obres de Beneficència, coincidint ensems una manifestació catòlica pública d'immenses proporcions.

A Cleveland, Ohio, Estats Units, l'octubre passat es celebrà una Conferència Catòlica Industrial, en la qual es tractà sàviament de l'aplicació dels principis de la Carta Magna dels obrers, promulgada per Lleó XIII, a les condicions presents del treball i la indústria.

Els clericals americans, poc a poc, ens donaran l'exemple del que cal fer en les presents lluites socials. Nosaltres els donem l'enhorabona.

A Holanda, tanmateix els clericals també donen fe de vida, d'un temps a aquesta part. El passat setembre s'inaugurà a Amsterdam el VI Congrés d'Estudiants Catòlics, preparat per l'Organització Internacional d'Estudiants Catòlics denominada "Pax Romana".

Cal que els nostres aprenguin a imitar tan bells exemples.

Els catòlics dinamarquesos han celebrat enguany amb una solemnitat sense parió, les festes centenàries del seu primer Apòstol Sant Ansgari. Fa 1100 anys que aquest evangelitzador apostòlic portà la llum de l'Evangeli a aquelles apartades regions, començant per Schleswig i Jutland, tenint lloc la commemoració jubilar de més importància en el Castell de Ledreborg del Comte Holstein, situat a Seetland, prop de Lejre. A aquestes festes magnes no solament hi assistiren els catòlics de Dinamarca, sinó moltíssims dels països escandinaus.

Hem de donar gràcies a Déu que la llum del veritable Evangeli, que és el de l'Església Catòlica, vagi

penetrant a passos de gegant en aquells països que han estat els baluards més fermes del protestantisme, des de tants anys. Cal clericalitzar el món poc a poc, amics, perquè el Regnat de Crist imperi.

Les joventuts catòliques i els directors de joves deuen tenir un record en memòria del benemèrit sacerdot, President General de l'Associació de Joves Catòlics alemanys, mort en agost passat a Lausana.

Ell tot sol organitzà, educà i formà, de petits nuclis de joves, aquesta important associació de 360.000 joves, repartits avui en 3.000 associacions juvenils, amb unitat de força i avassalladora conquesta.

Amb aquesta mena d'homes actius i amb esperit d'organització, nosaltres ens riuríem dels petits nerons.

El P. Josep Calasanz, de l'Institut dels Sagrats Cors, fa cosa de pocs mesos, reunia a la Catedral de Lima, i a la Basílica de la mateixa capital peruana, el públic de la capital dels Virreis, que omplia de gom a gom els temples on donà les seves populars i substancioses conferències, fent acte de presència els joves principalment.

Els diaris de Lima i d'Arequipa feien els més grans elogis de l'illustre religiós.

Actualment ha donat una tanda de conferències a Quito, capital de l'Equador, però, en dita ciutat, els maçons tenen certa preponderància, i han organitzat les forces liberals (?) a manifestar el seu desacord, però ho han fet en la mateixa forma que acostumen fer-ho sempre els anticlericals: demostrar les seves opinions a cops d'estaca, en nom de la llibertat.

Serà necessari usar del mateix argument per a convèncer a aquests caps de suro. Els hem de demostrar als liberals que també sabem fer ús de la llibertat... amb estaca.

D'ací i d'allà

Diuen que un escriptor molt popular ha tingut la gran pensada de celebrar un banquet, al qual podran assistir tots aquells que tinguin cognoms d'irracional.

No es pot demanar més originalitat. Després es dirà que la raça llatina es troba en decadència.

Voleu una cosa més bonica i més interessant que es reuneixin a l'entorn d'una taula ben parada tots aquells que porten noms d'animalic?

Ja estem presenciant algunes escenes còmiques.

—Com està, senyor Rossinyol?

—Ja ho pot veure, senyor Passarell?

—I el senyor Conill, com se troba?

—No ta bé com el senyor Bou, però anem tirant!

—I què ens diu de nou el senyor Vaca?

—Que l'amic Llebre no podrà assistir a l'àpat d'irracional racional, perquè ha sortit amb uns amics a caçar.

—Que fa tan callat el senyor Ciervo?

—Estic mirant si ha arribat ja el senyor Colom.

—El senyor Colom, arribarà amb el senyor Llop, exclama el senyor Cabra.

Sentim no poder assistir a un banquet tan original.

Suposem, però, que seran invitats tots els autors obscurs que escriuen revistes i els redactors de les publicacions pornogràfiques. Aquests escriptors potser no tenen el cognom irracional, però la gent decent els dóna el nom d'un animalic immund que tots coneixem.

Passem pel carrer i no veiem sinó establiments amb un rètol que diu: "Se traspasa", "Liquidación".

Un dependent es planyia dels mals negocis que es fan avui.

S'havia mort l'amo de la botiga i el dependent ens deia amb una veu que trencava el cor: "Allí teniu a la pobra vídua. Una dona traspasada pel dolor, una merceria traspasada per... deu mil pessetes. Això és horrible".

Val a dir, però, que amb el truc dels lletrerets, es fan bons negocis. Hi ha gent que no compra si no li diuen que li rebaixen un 20 per 100.

Trobaríem homes calvos, capaços de comprar-se una pinta si li donaven a bon preu.

Es conta d'un escriptor, que havia estat molt popular, que un dia arriba a casa amb una gàbia descomunal.

La seva dona en veure'l entrar li va dir: — On vas amb aquestes andròmines? Què en farem d'aquesta gàbia si no criem canaris ni tenim cap mena d'ocell?

—Ja veuràs, noia, contestà l'escriptor. Les ganyues s'han d'aprofitar. Me l'han donada a molt bon preu.

L'estació del Metro de Jaume I, fa una mala olor espantosa.

Un hom s'ha de tapar el nas.

L'altre dia un senyor que anava acompanyat d'un pagès, en arribar en aquella estació li digué per veure si estava ben orientat: — Joan, sabeu on som, ara?

El pagès, tapant-se el nas amb un mocador descomunal, respongué: — No ho sé, senyor Ramon, però ho endevino...

Els argentins han acordat crear un servei aeri de transports i correspondència, entre Amèrica i Europa.

Ja no es pot demanar més.

Aviat escriurem a un amic resident a Amèrica i a la nit rebrem resposta, com si visqués a Terrassa o a Sabadell.

Però quantes vides costarà aquest nou servei? No ho sabem. El progrés ha de tenir els seus màrtirs.

Si hem de creure, però, a un amic nostre, els aviadors que moren no s'han de plànyer perquè sí cauen és perquè *volen*.

Es impossible que es pugui fer mai un assaig seriós de teatre català.

Sembla que el nom d'En Borràs era una garantia perquè la nostra escena donés un pas endavant. Doncs no ha estat així.

L'empresari encara es creu que ens trobem cinquanta anys enrera, quan el públic anava al teatre a passar l'estona i no exigia gran cosa dels autors.

Es una pena veure que encara es fa constar en els cartells que el públic que assisteixi a l'espectacle es *morirà de riure*. Aquest "un tip de riure" que n'hi fa de mal a la nostra escena.

Quan serà que els empresaris es proposaran educar el públic i depurar el seu gust artístic?

Ara el cinema ha sofert una evolució.

Per atraure el públic en la projecció de les pel·lícules pintoresques hi fan intervenir dansarines i coblejadores.

Encenen els llums i les ballarines entretenen el públic.

Serà tal volta l'única manera d'aconseguir que alguns espectadors puguin fer reposar les mans una estona.

Al final dels programes anunciadors de les cançons que es cantarien en la vetllada dedicada a un eminent poeta, es llegia un anunci d'un confiter.

Sempre hem d'ensenyar l'orella.

El poeta es mereixia uns programes menys comercials.

Aquest número ha passat per la censura governativa

El que passa

ESPANYA ENDINS

El senyor Primo de Rivera és la providència dels periodistes en aquests temps de quietisme polític.

Les que va fer recentment toquen tota mena de punts — alts, mitjans i baixos —, des de la més alta política internacional — Xina, Mèxic, Tànger — fins les minúcies de l'abans de néixer famosa Assembla Nacional, i les misèries del "grup de professionals de l'estridència que es creuen depositaris exclusius del tresor dels drets dels pobles i dels homes, i que amb habitual inconsciència provoquen dificultats que, com altres vegades, seran reprimides, car el Govern troba que per damunt de tals drets hi ha els deures amb la pròpia pàtria".

Segons aquestes declaracions, Espanya és absolutament neutral en les lluites civils de la Xina i la tramesa del *Lexo* sols té per objecte emparar els nostres compatriotes o protegits nostres.

Quant a les horribles persecucions que a Mèxic sofreixen els nostres germans catòlics, el senyor Primo de Rivera diu que no poden "ésser indiferents a un poble i a un Govern que encarnen tradicions tan catòliques com Espanya". I realment és veritat.

Espanya, per tant, no farà res per a posar a ratlla el govern perseguidor mexicà, perquè "per altra part — segueix declarant el senyor Primo de Rivera —, el respecte a la sobirania i independència de les nacions per a governar-se i els llaços d'amistat i interès que a Mèxic ens uneixen, impedeixen tota gestió que no sigui cordial i prudentíssima i encaminada a expressar el desig que els espanyols eclesiàstics com els seglars trobin en l'hospitalitat i civilitat de Mèxic les degudes garanties".

Després d'aqueixa transcendental declaració, sols val la pena de recollir les de més substància referents a l'Assemblea Nacional:

"Si sabem reunir un Cos consultiu, integrat per valor culturals i econòmics d'estimació, que mitjançant deliberació prèvia i facultat per a proposar modificacions i promoure iniciatives, serveixi al Poder públic de col·laborador i fins de defensa en la gran obra de preparar serenament i metòdica l'estructura d'un nou Estat, ens donarem per molt contents.

Facultats, capacitat, independència i garanties sobrades tindran els futurs representants per a procedir segons els dictats de llur consciència ciutadana; molts més que en el Parlament vell, de forçosa majoria governamental, de diputats desconeguts als districtes o designats pels cacics on trobaren son fossar els més nobles pensaments i els més documentats estudis, perquè la política partidista, personalista i embrolladora, ofegava els millors propòsits."

El cange de Tresors per Amortitzables ja té assegurat l'èxit previst. Però no se n'orgulleixi el

senyor Calvo Sotelo, que qualsevol ministre en el seu lloc, hauria obrat en aquestes circumstàncies de la mateixa manera que ell i amb èxit semblant.

ESPANYA ENFORA

En Mussolini encara no té ben paït el conflicte del tractat de Tirana, ni el dels greus incidents ocorreguts en la frontera franco-italiana, que ja se n'ha buscat un altre amb les seves últimes declaracions imperialistes, en les quals ve a dir que la fecunditat de la família italiana un dia o altre farà esbotzar les fronteres per a buscar natural estatge al creixent excés d'habitants, que ja es sobreixen pertot arreu.

Aquestes declaracions del *Duce* vénen a ésser com un avis o advertència d'una nació prolífica a les que no ho són, per tal que es preparin a encongir-se per a fer-li lloc.

Es una llei biològica fatal la que invoca suara Mussolini per a preparar un nou esdevenidor a Itàlia; però, per altra banda, sembla que ell vagi buscant conflictes de gran efecte per a mantenir sempre en tensió patriòtica els nervis dels feixistes, educats per a les emocions violentes i les lluites sorolloses.

No content encara Mussolini amb mantenir latents o en acció els conflictes internacionals probables o possibles, encara se'n busca d'interiors, com aquest de l'acaparament de la joventut italiana per l'Estat, que ha obligat al Pare Sant a fer un acte d'alta política religiosa, no oposant-se preceptivament a la dissolució dels boy-scouts catòlics (que l'Estat vol convertir en elements propis exclusius), però condemnant aquest estatisme absorbent, de filiació i actuació netament paganes.

Es l'Església Catòlica, ara com sempre, qui solament vetlla a Itàlia, com a França (en l'afer de l'A. F.) i a tot arreu del món, pels furs de la veritat i els drets de l'home enfront dels poders que els ataquen o els desconeixen.

I tornant al problema polític biològic plantejat pel fet del proliferisme italià, hom el veu també plantejat per igual causa a Alemanya; de forma i manera que la fisiològicament depauperada França es troba avui dia que li empenyen fatalment les portes del Sud i de l'Oest dues races plenes d'una vitalitat exuberant, vitalitat que a ella li manca.

I tard o d'hora aquests problemes hauran de resoldre's, a les bones o a les males, perquè l'imperatiu de la vida no reconeix fronteres ni diplomàcies.

Ara comença a veure's clar l'erro gros comès en el Tractat de pau de Versalles — tantes voltes anomenat aquí Tractat de Guerra —, en despullar Alemanya de les seves colònies i negar a Itàlia els manaments colonials que demanava i necessita per al seu natural expandiment.

Com es paguen, un temps o altre, les malifetes!

J.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Noticiari

Espanya

Ha passat a millor vida l'Arquebisbe de Santiago de Compostela, doctor don Julià de Diego i Alcolea, home de grans virtuts i saviesa, que mostrà sempre, i amb molt de fruit, marcada predilecció per les obres socials-catòliques. Ardiaca de la catedral de Madrid, fou auxiliar eficacíssim de l'inoblidable Marquès de Comillas en l'organització i l'èxit d'aquella famosa peregrinació obrera a Roma, de gloriosa memòria.

R. I. P. A.

—La grip comença a preocupar per la seva ràpida difusió. A Madrid es creu que els malalts passen de tres cents mil. Proporcionalment a tot arreu passa el mateix. Les víctimes mortals són, fins avui, poques, però cal pendre precaucions per a no augmentar-ne el nombre.

—En la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per imposicions d'estalvi la quantitat de 5.441.111 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi 4.862.953 pessetes; resulta doncs, una diferència de 578.158 pessetes a favor de les imposicions. En la mateixa setmana s'obriren 982 llibretes noves.

—Ha estat inaugurada al Saló d'Actes de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis la interessant Exposició de fotografies presentades al Concurs celebrat entre els funcionaris de l'esmentada Institució. Integren l'Exposició prop de 400 fotografies, la major part de les quals corresponen a temes relacionats amb l'actuació econòmica, social i benèfica de la Caixa de Pensions. La visita a l'Exposició és pública, està oberta els dijous de 3 a dos quarts de 8 de la tarda i els diumenges de 10 a 12 del matí, fins a fi de febrer.

—La Confederació Nacional Catòlico-Agrària ha dirigit una instància al president del Consell, en la qual prega novament, en nom dels agricultors, que es deixi sense efecte, almenys en tot el que fa referència als sacs amb què s'importen adobs, la reial ordre de 7 de desembre, en què s'ordena que els sacs que s'importen i contenen mercaderies, tributin a la Duana pel que correspongui al teixit que els constitueixi. Com que els adobs sols tributen a la seva entrada, 10 cèntims els cent quilos, la nova disposició recarregaria els drets aranzelaris dels dits adobs en un 1.500 per 100, sense benefici per a la indústria de sacs, car els que es condueixen amb adobs queden cremats i inútils per a un altre servei.

—S'ha constituït a Toledo una Associació de Pares de Família per tal de vigilar als seus fills en les escoles i defensar-los de la immoralitat pública per tots els mitjans. A tot arreu convindria fundar associacions d'aquesta mena.

—Amb molta de raó es demana una recompensa pel practicant don Bru Palomar que a l'Hospital provincial de Madrid ha donat, quatre vegades, la pròpia sang per a salvar malalts de la Casa. Aquesta sí que és obra excelsa de caritat.

Estranger

Les autoritats de l'Argentina han dictat ordres severíssimes contra la propaganda comunista que es fa dins les files de l'exèrcit per tal de corrompre'l i indisciplinar-lo.

No és pas allí solament on els propagandistes comunistes esmercen les seves activitats i el seu triomfant proselitisme...

—El feminisme polític fa progressos ben notables a Bèlgica. Demés de nombroses *regidores*, ja tenim allí algunes alcaldesses que diuen que ho fan tan bé o millor que els homes.

—La senyoreta Grace Minford, de Nova York, ha renunciat una herència de setze milions de pessetes per tal de no apartar-se de la seva fe catòlica. És un magnífic i simpaticíssim gest cristià.

—Ha estat publicada la convocatòria, Reglament i programa del Congrés Internacional d'Agricultura que es reunirà a Roma del 23 al 28 del pròxim maig.

—A Roma han estat adoptades mesures molt rigoroses contra les sales de ball (cabarets), les quals han estat tancades.

Els prefectes de totes les províncies han rebut ordre de vetllar severament per privar que la corrupció no s'escampi i no comprometi l'esdevenidor físic i moral de la població.

Ja temps enrera el govern italià clausurà totes les sales de ball de tarda. És veu que aquests balls, a Itàlia, eren tan perniciosos com a Espanya. Aquí, per regla general, constitueixen un centre de corrupció de menors i uns mercats de carn humana...

A Espanya encara no s'han prohibit aquesta mena de balls.

A Praga ha estat convocat per a la primavera vinent un Congrés d'adversaris del tabac. De primer antuvi s'apropen a mil les inscripcions de congressistes procedents de les cinc parts del món.

El Congrés s'ajustarà a les normes preconitzades per les Conferències Internacionals que porten per rètol: Lluita contra els narcòtics.

—El govern de la república d'Ukrània ha prohibit l'esport inhumà i denigrant de la boxa. Felicitem els ucranians per tan lloable disposició.

—A conseqüència de la crisi de treball que sofreix França, són expulsats del territori innumbrables treballadors espanyols sense cap mena de mirament. Ni tan solament es respecten els catalans que vessaren la sang per França en la Guerra Gran, que bé mereixerien una excepció.

Es natural que es procuri primerament pels naturals del país, però hi ha sacrificis prestats que no deurien oblidar-se mai...

Els nens el prenen
amb gran fruició

Xocolata SOLER

a la vainilla, amestllada, amb
canyella i sense.

Sà, nutritiu i de fàcil di-
gestió.

Classes molt recomanables per a famílies,
col·legis, hotels, comunitats, etc.

Nostres xocolates es distingeixen per sa
puresa i gust exquisit.

Es fan cuites especials a gust del client.

Demani llista de classes i preus.

Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244: Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

— Preus de cada volum —

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rolligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig. — RIPOLL

Antiga i acreditada prepara-
ció per a combatre les pulmonies,
bronquitis, catarros, tos i totes
les afeccions de l'aparell respi-
ratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmà-
cies i centres d'específics.

Cada cucharada grande, contiene: 20mo de
Sedum album 150 gr. Inf. de Glechoma hederaceum 5 gr.

PREPARADO POR
Z. PUIG
FARMACEUTICO
RIPOLL.

Exigiu l'adjunta marca registrada

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa

(novel·la franciscana)

Preu: 4 ptes.

**Les abelles del jardí de la Reina
i altres contes**

Preu: 4 ptes.

Aquest llibre de contes que ha estat tan elogiats per la crítica, és el millor present que podeu fer als infants el dia de Reis.

Aquestes obres les trobareu en totes les bones llibreries

Companyia Transatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÀPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 Expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 Expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 Expedicions a l'any.
LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 Expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Póo		12 Expedicions a l'any.
" a Filipines		3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radio-telefonía - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

FRANQUEO CONCERTADO